វគ្គ VI

ហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាត

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក ហេរីត្រូវញញឹមម្ដងៗទាំងពិបាក។ រឿងរ៉ាវបានចាប់ផ្ដើមអាក្រក់ឡើងៗចាប់ពីពេលញ៉ាំអាហារពេលព្រឹកក្នុងមហាសាល។ តុវែងបួននៅក្នុងសាលនោះបានដាក់យ៉ាងច្រើនទៅដោយចានបបរ ត្រីប្រឡាក់ នំប៉័ងអាំង និងស៊ុត ហើយនិងសាច់ជ្រូកប្រលាក់ នៅពីក្រោមពិតានវេទមន្ត (ថ្ងៃនេះមេឃស្រទំមិនភ្លឺទេ)។ ហេរី និងរ៉ុនអង្គុយនៅតុក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ក្បែរហឺម៉ាយអូនីដែលកំពុងមើលសៀវភៅដំណើរតាមសមុទ្រជាមួយព្រាយជញ្ជក់ឈាមដោយបើកដាក់ទល់នឹងកែវទឹកដោះគោ។ វាមានការលំបាកបន្តិចនៅពេលនាងនិយាយថា "អរុណសួស្ដី" ដែលប្រាប់ហេរីថា នាងនៅតែមិនពេញចិត្តពីវិធីដែលនាំពួកគេមកដល់សាលាដដែល។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នេវីល ឡុងបត់ថមបានស្វាគមន៍ពួកគេយ៉ាងកក់ក្ដៅ។ នេវីលគឺជាក្មេងប្រុសម្នាក់មានមុខមូល ហើយសស្លេកសស្លក់ជាមួយនឹងការចងចាំអន់ជាងគេបំផុតក្នុងចំនោមអ្នកដែលហេរីធ្លាប់បានជួប។

- សេវាប្រៃសណីយ៍នឹងមកដល់នូវប៉ុន្មាននាទីនេះហើយ...ខ្ញុំគិតថាលោកយាយនឹងផ្ញើរបស់ពីរបីដែលខ្ញុំបានភ្លេច។

ជាការពិតណាស់ ហេរីទើបតែចាប់ផ្ដើមញ៉ាំបបររបស់វាដែលនៅពេលនោះមានសម្លេងបន្ទាន់មួយនៅខាងលើ និងមានសត្វទីទុយរាប់រយក្បាលហើរចូលមកយ៉ាងលឿនព័ទ្ធជុំវិញសាល ហើយទំលាក់សំបុត្រនិងកញ្ចប់ជាច្រើនទៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងហូរកញ្ច្រៀវ។ កញ្ចប់មួយដុំធំបានធ្លាក់ចូលមកក្នុងកែវរបស់ហឺម៉ាយអូនី ធ្វើឲ្យខ្ទាតទឹកដោះគោ និងស្លាបសត្វមកលើពួកគេពេញ។

- អេរ៉ូល!- រ៉ុននិយាយ រួចយកទីទុយដែលប្រឡាក់ប្រឡូសនោះចេញមកដោយទាញជើងវា។ អេរ៉ូលបានធ្លាក់ចុះមក ហើយសន្លប់ឥតដឹងខ្លួននៅលើតុ ជើងរបស់វាបះឡើងលើ ហើយមានស្រោមសំបុត្រមួយពណ៌ក្រហមសើមបន្តិចនៅក្នុងចំពុះរបស់វា។

- អូ! ទេ- រ៉ុនដង្ហក់។

- វាមិនអីទេ វានៅរស់នៅឡើយ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយរួចចាក់អេរ៉ូលថ្នមៗដោយចុងម្រាមដៃរបស់នាង។

- វាមិនមែនរឿងនេះទេ...វាគឺរឿងនេះ។

រ៉ុនបានចង្អុលទៅស្រោមសំបុត្រពណ៌ក្រហមនោះ។ វាមើលទៅដូចជាសាមញ្ញចំពោះហេរី ប៉ុន្តែរ៉ុន និងនេវីលទាំងពីរនាក់កំពុងសម្លឹងមើលទៅស្រោមសំបុត្រនោះដែលពួកគេបានគិតថាវានឹងផ្ទុះចេញ។

- មានបញ្ហាអីហ្នឹង?- ហេរីនិយាយ។

- គាត់បាន...គាត់បានផ្ញើសំបុត្រស្គីបន្ទោសមួយឲ្យខ្ញុំ- រ៉ុននិយាយយ៉ាងខ្សោយ។

- ឯងគួរបើកវាមើលទៅ រ៉ុន- នេវីលនិយាយខ្សឹបៗរាងកំសាក។ - វានឹងមិនល្អទេ ប្រសិនបើឯងមិនបើកមើលនោះ។ លោកយាយរបស់ខ្ញុំបានផ្ញើឲ្យខ្ញុំម្ដងដែរ ហើយខ្ញុំមិនអើពើនឹងវា ហើយ...- វាលេបទឹកមាត់ក្អឿក - វាគួរឲ្យរន្ធត់ណាស់។

ហេរីមើលពីទឹកមុខភ័យខ្លាចរបស់ពួកគេទៅស្រោមសំបុត្រពណ៌ក្រហមនោះ។

- តើអ្វីទៅជាសំបុត្រស្គីបន្ទោសនោះ?- វានិយាយ។

ប៉ុន្តែអារម្មណ៍ទាំងមូលរបស់រ៉ុនផ្ដោតតែទៅលើស្រោមសំបុត្រនោះដែលចាប់ផ្ដើមមានផ្សែងចេញនៅតាមជ្រុង។

- បើកវាមើលទៅ- នេវីលជំរុញ។ - តែពីរបីនាទីប៉ុណ្ណោះវាអស់អីហើយ...

រ៉ុនលើកយកដៃកំពុងញ័រចេញមក ហើយលូកយកស្រោមសំបុត្រពីចំពុះរបស់អេរ៉ូលរួចហែកវាមើល។ នេវីលញ៉ុកដៃរបស់វាចូលក្នុងត្រចៀក។ ហេរីដឹងពីមូលហេតុមួយរំពេច។ វាបានគិតមួយសន្ទុះក្រោយពេលស្រោមសំបុត្របានផ្ទុះចេញមក។ សូរសម្លេងដ៏ខ្លាំងមួយបានលាន់លឺពេញសាលទាំងមូលព្រមជាមួយនឹងធូលីហុយចេញពីពិតានមក។

-...លួចយកឡានមក យើងនឹងមិនភ្ញាក់ផ្អើលទេ បើគេបណ្ដេញឯងនោះ តែជួបមុខឯងកាលណានឹងដឹងគ្នាហើយ យើងហ៊ានភ្នាល់ថាពេលនោះឯងគ្មាននឹកគិតដល់ថាតើយើង និងប៉ាឯងត្រូវឆ្លងកាត់ឧបសគ្គប៉ុណ្ណានោះទេនៅពេលដែលបាត់ឡាននោះទៅ...

សម្រែករបស់អ្នកស្រីវីស្លីបានបន្លឺឡើងឮជាងសម្រែកធម្មតារាប់រយដងធ្វើឲ្យចាន និងស្លាបព្រាទង្គិចគ្នានៅលើតុ ហើយសម្លេងនោះបានឮសូរខ្ទរមកវិញយ៉ាងខ្លាំង។ មនុស្សពេញទាំងសាលបានងាកមកមើលអ្នកដែលបានទទួលសំបុត្រស្គីបន្ទោស ហើយរ៉ុនបានពន្លិចខ្លួនចុះយ៉ាងទាបនៅកៅអីរបស់វាដែលអាចមើលឃើញត្រឹមតែថ្ងាសក្រហមរបស់វាប៉ុណ្ណោះ។

-...សំបុត្រពីលោកដាំប័លដ័រកាលពីយប់មិញ...យើងគិតថា ប៉ារបស់ឯងប្រាកដជានឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារតែការអាម៉ាស់មុខជាមិនខានឡើយ យើងមិនបានអប់រំឯងឲ្យមានចរិតដូច្នេះទេ ឯង និងហេរីទាំងពីរនាក់អាចនឹងស្លាប់ណ៎ា...

ហេរីកំពុលឆ្ងល់នៅពេលឮឈ្មោះរបស់វាបានលើកឡើង។ វាព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីធ្វើដូចជាមិនបានឮសម្លេងនោះដែលកំពុងធ្វើឲ្យក្រដាសត្រចៀកវាឈឺខ្ទោកៗ។

-...ពិតជាចង្រៃណាស់ ប៉ារបស់ឯងកំពុងប្រឈមមុខនឹងការស៊ើបអង្កេតមួយនៅកន្លែងធ្វើការ វាគឺជាកំហុសរបស់ឯងទាំងស្រុង ហើយប្រសិនបើឯងធ្វើឲ្យមានកំហុសអ្វីផ្សេងទៀត យើងនឹងនាំឯងឲ្យត្រលប់មកផ្ទះវិញភ្លាម។

សម្លេងឮច្បាស់មួយនោះបានស្ងាត់ទៅវិញ។ ស្រោមសំបុត្រក្រហមដែលបានធ្លាក់ចេញពីដៃរបស់រ៉ុនបានឆេះក្នុងអណ្ដាតភ្លើងរហូតក្លាយទៅជាផេះ។ ហេរី និងរ៉ុនបានអង្គុយភ្លឹកដូចជាត្រូវរលកជោរមករំលងពួកគេអញ្ចឹង។ មនុស្សពីរបីនាក់បានសើចហើយចុងក្រោយ សម្លេងជជែកគ្នាកោកកាកបានបន្លឺឡើងម្ដងទៀត។

ហឺម៉ាយអូនីបានបិទសៀវភៅ "ដំណើរតាមសមុទ្រជាមួយព្រាយជញ្ជក់ឈាម" ហើយសម្លឹងមើលទៅរ៉ុនបែកមាក់ងាយ។

- អឺ ខ្ញុំមិនដឹងនូវអ្វី ដែលឯងបានរំពឹងទុកទេ រ៉ុន ប៉ុន្តែឯង...

- កុំប្រាប់ខ្ញុំថាខ្ញុំសក្ដិសមនឹងបែបនេះអោយសោះ- រ៉ុននិយាយម៉ាត់ៗ។

ហេរីរុញបបររបស់វាចេញ។ ខាងក្នុងខ្លួនរបស់វាកំពុងតែឆាបឆេះទៅដោយកំហុស។ លោកវីស្លីកំពុងប្រឈមមុខនឹងការស៊ើបអង្កេតនៅកន្លែងធ្វើការ។ សរុបទៅ លោក និងអ្នកស្រីវីស្លីទទួលរ៉ាប់រងរឿងវាទាំងអស់ពេញមួយរដូវក្ដៅនេះ...

ប៉ុន្តែវាគ្មានពេលសម្រាប់គិតពីរឿងនេះទេ។ សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល បានកំពុងធ្វើដំណើរតាមបណ្តោយតុក្រុម ហ្គ្រីហ្វីនដ័រដោយកាន់មកនូវតារាងកាលវិភាគ។ ហេរីបានយកកាលវិភាគរបស់វា ហើយឃើញថាពួកគេមានម៉ោងភូតគាមសាស្ត្រ ឌុបជាមួយនឹងក្រុម ហាហ្វ៍លផហ្វ ដំបូងគេ។

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី បានចាកចេញពីប្រាសាទរួមគ្នា រួចឆ្លងកាត់ចំការបន្លែ ហើយសំដៅទៅផ្ទះកញ្ចក់ ជាកន្លែងដែលរុក្ខជាតិទិព្វត្រូវបានរក្សាទុក។ យ៉ាងហោចណាស់ក៏សំបុត្រស្តីបន្ទោសបានធ្វើរឿងល្អមួយដែរៈ ហឺម៉ាយអូនីហាក់ដូចជាគិតថា ពួកគេឥឡូវត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មគ្រប់គ្រាន់ហើយ ហើយកំពុងតែទទួលបានការរាក់ទាក់យ៉ាងល្អម្ដងទៀត។

នៅពេលពួកគេស្ថិតនៅក្បែរផ្ទះកញ្ចក់ ពួកគេបានឃើញអ្នកឯទៀតក្នុងថ្នាក់កំពុងឈរនៅខាងក្រៅរង់ចាំសាស្ត្រាចារ្យ សប្រោ៉ត។ ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីទើបតែចូលរួមជាមួយពួកគេនៅពេលដែលគាត់កំពុងបោះជំហានវែងៗចូលមកឆ្លងកាត់វាលស្មៅដែលអមដោយលោក ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត។ ដៃរបស់សាស្ត្រាចារ្យ សប្រោ៉ត ពេញដោយបង់រុំរបួស និងរបួសសើស្បែកប៉ុន្មានកន្លែងទៀត។ ហេរីមើលឃើញដើមរ៉ុមភីង វីឡូពីចម្ងាយ មែករបស់វាជាច្រើនឥឡូវស្ថិតក្នុងសភាពគ្រវែងគ្រវាត់។

សាស្ត្រាចារ្យ សប្រោ៉ត គឺជាវេទគូតូចកន្ទុលម្នាក់ ពាក់មួកមានបំណះច្រើនមួយនៅពីលើសក់សរសៃឆ្មារៗរបស់គាត់។ ជាធម្មតាមានធូលីដីច្រើននៅលើសំលៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយក្រចកដៃរបស់គាត់អាចធ្វើឲ្យអ្នកមីង ពីទូនៀ សន្លប់បាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាតបានស្លៀករ៉ូបពណ៌ខៀវបៃតងដ៏ថ្មីថៃស សក់ពណ៌មាសរបស់គាត់បញ្ចេញពន្លឺចែងចាំងពីក្រោមមួកពណ៌ខៀវបៃតង ដែលស្ថិតក្នុងទីតាំងដ៏សក្តិសមមួយជាមួយនឹងការតុបតែងដោយមាស។

- អូ! សួស្តី!- ឡក់ហាតបាននិយាយដោយញញឹមយ៉ាងរីករាយនៅជុំវិញបណ្តុំសិស្ស។ - គ្រាន់តែមកបង្ហាញសាស្ត្រាចារ្យសប្រោ៉តពីវិធីដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងការព្យាបាលដើម រ៉ុមភីង វីឡូ តែប៉ុណ្ណោះ! ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ឲ្យពួកឯងចេញទៅដោយមានគំនិតថាខ្ញុំពូកែខាងភូតគាមសាស្ត្រនោះទេ! ខ្ញុំទើបតែចាប់ផ្តើមប្រទះឃើញរុក្ខជាតិចម្លែកទាំងនេះជាច្រើនក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំ...

- ថ្ងៃនេះទៅផ្ទះកញ្ចក់លេខបី ទាំងអស់គ្នា!- សាស្ត្រាចារ្យសប្រោ៉តនិយាយ ទឹកមុខមិនសូវពេញចិត្តខុសពីអាការធម្មតារបស់គាត់។

មានសម្លេងខ្សឹបខ្សៀវដ៏គួរអោយចាប់អារម្មណ៍មួយ។ ពួកគេធ្លាប់តែធ្វើការក្នុងផ្ទះកញ្ចក់ទីមួយប៉ុណ្ណោះកាលពីមុន...ផ្ទះកញ្ចក់ទីបីទុកដាក់រុក្ខជាតិដែលមានគ្រោះថ្នាក់ និងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ច្រើនជាងឆ្ងាយណាស់។ សាស្ត្រាចារ្យសប្រោ៉តយកសោដ៏ធំមួយចេញពីខ្សែក្រវ៉ាត់របស់គាត់ ហើយចាក់សោទ្វារនោះ។ ហេរីធុំក្លិនដីសើម និងជីផ្សំជាមួយក្លិនទឹកអប់ឆ្អួលនៃផ្កាទំហំប៉ុនឆ័ត្រធំៗមួយចំនួនរយើងរយោងពីពិតានចុះមក។ វាហៀបនឹងទៅ តាមរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីចូលទៅក្នុង ស្រាប់តែដៃរបស់ឡក់ហាតចង្អុលមក។

- ហេរី! ខ្ញុំចង់និយាយបន្តិច...អ្នកមិនប្រកាន់ទេរឺបើវាទៅយឺតពីរបីនាទី មែនទេ សាស្ត្រាចារ្យសប្រោ៉ត?

ការកាត់សេចក្តីដោយការចងចិញ្ចើមរបស់សាស្ត្រាចារ្យ សប្រោ៉ត គឺគាត់ប្រកាន់ ប៉ុន្តែឡក់ហាតនិយាយបញ្ចើចៈ

- អ្នកធ្វើបានល្អណាស់ ...- ហើយបានបិទទ្វារផ្ទះកញ្ចក់នៅចំពោះមុខគាត់។

- ហេរី- ឡក់ហាតនិយាយ ធ្មេញពណ៌សធំរបស់គាត់ភ្លឺចាំងក្នុងពន្លឺព្រះអាទិត្យនៅពេលគាត់អោបក្បាលរបស់គាត់។ - ហេរី ហេរី ហេរី។

ដោយភាពភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ហេរីមិននិយាយអ្វីសោះ។

- នៅពេលខ្ញុំបានឮ...អឺ ពិតណាស់ វាគឺជាកំហុសរបស់ខ្ញុំទាំងអស់។ គួរតែត្រូវបន្ទោសខ្ញុំ។

ហារីមិនយល់ពីអ្វីដែលគាត់កំពុងនិយាយទេ។ វាទំនងជាចង់និយាយនៅពេលឡក់ហាតបន្តនិយាយៈ

- មិនដឹងថាពេលណាដែលខ្ញុំធ្លាប់តក់ស្លុតជាងនេះឡើយ។ បើកឡានហោះមកសាលាហុកវ៉ាត! អឺ តាមពិតទៅ ខ្ញុំដឹងភ្លាមថាហេតុអ្វីបានជាឯងធ្វើរឿងនេះ។ ធ្វើដំណើរបានលឿន។ ហេរី ហេរី ហេរី។

វាគឺអស្ចារ្យណាស់ដែលថាគាត់អាចបង្ហាញគ្រប់ធ្មេញមួយៗក្នុងចំណោមធ្មេញដ៏ស្រស់ស្អាតទាំងនោះចេញមក ទោះបីជាពេលគាត់មិនកំពុងនិយាយក៏ដោយ។

- ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យឯងភ្លក្សរសជាតិនៃប្រជាប្រិយភាព មិនថាអ៊ីចឹង?- ឡក់ហាតនិយាយ។ - នាំអោយឯងខូចអស់រលីង។ ឯងបានស្ថិតនៅលើទំព័រមុខនៃកាសែតជាមួយខ្ញុំ ហើយឯងមិនអាចរង់ចាំបានក្នុងការធ្វើវាម្តងទៀត។

- អូ...ទេ លោកសាស្ត្រាចារ្យ មើល...

- ហេរី ហេរី ហេរី- ឡក់ហាតនិយាយ រួចឈោងចាប់ និងច្របាច់ស្មារបស់វា។ - ខ្ញុំយល់។ ធម្មជាតិដែលចង់ធ្វើម្តងទៀតលើអ្វីដែលឯងធ្លាប់បានធ្វើជាលើកដំបូងហើយនោះ..ហើយខ្ញុំបន្ទោសខ្លួនខ្ញុំដែលផ្តល់ឲ្យឯងនូវរឿងនោះ ពីព្រោះវាគឺជាបំណងដែលធ្វើឲ្យឯងទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍នោះទេ។ នៅឲ្យតែស្ងៀមទៅបានហើយ មែនទេ? ពេលវេលាមានច្រើនណាស់សម្រាប់រឿងទាំងអស់នោះនៅពេលដែលឯងចាស់ទៅ។ មែន មែន ខ្ញុំដឹងនូវអ្វីដែលឯងកំពុងគិត! "វាគ្មានអ្វីទេ សម្រាប់គាត់ គាត់គឺជាវេទគូដែលល្បីល្បាញជាអន្តរជាតិមួយរូបទៅហើយ!" ប៉ុន្តែនៅពេលខ្ញុំអាយុ១២ឆ្នាំ ខ្ញុំគ្រឹមតែជាមនុស្សមិនសំខាន់ម្នាក់ដូចជាឯងពេលនេះអញ្ចឹង។ តាមពិត ខ្ញុំថាខ្លួនខ្ញុំអន់ជាងមនុស្សមិនសំខាន់ទៅទៀត! អ្វីដែលខ្ញុំចង់និយាយនោះគឺ មានមនុស្សមិនច្រើនទេដែលដឹងឮពីរូបឯង មែនទេ? គឺអំពីរឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹង អ្នកដែលត្រូវហៅឈ្មោះ!- គាត់ចោលកន្ទុយភ្នែកមើលទៅស្លាកស្នាមផ្លេកបន្ទោរនៅលើថ្ងាសរបស់ហេរី។ - ខ្ញុំដឹង ខ្ញុំដឹង វាមិនល្អដូចជាការឈ្នះរង្វាន់ស្នាមញញឹមដ៏មានមន្តស្នេហ៍បំផុតរបស់ពួកវេទគូប្រចាំសប្តាហ៍ប្រាំលើកបន្តបន្ទាប់គ្នានោះទេ ដូចដែលខ្ញុំទទួលបាននោះទេ...ប៉ុន្តែវាគឺជាការចាប់ផ្តើមមួយ ហេរី វាគឺជាការចាប់ផ្តើមមួយ។

គាត់បានមិចភ្នែកដាក់ហេរីដោយភាពកក់ក្តៅមួយ ហើយបោះជំហានវែងៗចេញទៅ។ ហេរីឈរស្រឡាំងកាំងអស់មួយភ្លែតបន្ទាប់មក ដោយចាំថាវាត្រូវទៅផ្ទះកញ្ចក់ វាបានបើកទ្វារ ហើយប្រញាប់ចូលទៅខាងក្នុង។

សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតកំពុងឈរពីក្រោយកៅអីវែងជើងគ្រោងមួយនៅចំកណ្តាលនៃផ្ទះកញ្ចក់។ មានប្រដាក់ពាក់ការពារត្រចៀកពណ៌ខុសៗគ្នាប្រហែលម្ភៃគូ ដាក់តំរៀបគ្នាលើកៅអីវែងនោះ។ នៅពេលហេរីមកអង្គុយកន្លែងរបស់វាដែលនៅចន្លោះរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី គាត់និយាយៈ

- ពួកយើងនឹងដាក់ដាំដើម ម៉ានដ្រេក ឡើងវិញនៅថ្ងៃនេះ។ ឥឡូវតើនរណាអាចប្រាប់ខ្ញុំពីគុណសម្បត្តិនៃរុក្ខជាតិ ម៉ានដ្រេក នេះបាន?

មិនបាច់ភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ច្បាស់ជាហឺម៉ាយអូនីលើកដៃឆ្លើយមុនគេជាមិនខាន។

- ម៉ានដ្រេក រឺ ម៉ានដ្រេហ្គូរ៉ា គឺជារុក្ខជាតិមួយដែលជួយឲ្យមានកម្លាំងខ្លាំងក្លាឡើងវិញ- ហឺម៉ាយអូនីសូត្រចាំរត់មាត់ហាក់ដូចជានាងបានយកសៀវភៅពុម្ពទៅដាំទឹកផឹកអញ្ចឹង។។ - វាត្រូវបានប្រើប្រាស់សម្រាប់នាំមនុស្សដែលត្រូវបានគេប្តូររូប រឺត្រូវបណ្តាសាឲ្យត្រលប់មករកសភាពដើមរបស់ពួកគេវិញ។

- ល្អណាស់។ ដប់ពិន្ទុបានទៅក្រុមហ្វ្រីហ្វីនដ័រ- សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតនិយាយ។ - ម៉ានឌ្រេក ដើរតួជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៃថ្នាំបន្សាបភាគច្រើន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាក៏មានគ្រោះថ្នាក់ផងដែរ។ តើនរណាអាចប្រាប់ខ្ញុំបានទេថាហេតុអ្វីទៅ?

ដៃរបស់ហឺម៉ាយអូនីប៉ិះនឹងត្រូវប៉ះវ៉ែនតារបស់ហេរីពេលនាងលើកវាឡើងម្ដងទៀត។

- សំរែកយំនៃដើម ម៉ានឌ្រេក គឺមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតចំពោះនរណាម្នាក់ដែលបានលឺវា- នាងឆ្លើយយ៉ាងរហ័ស។

- ប្រាកដណាស់។ ទទួលបានដប់ពិន្ទុទៀត- សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតនិយាយ - ឥលូវដើម ម៉ានឌ្រេក ដែលយើងមាននៅ ទីនេះគឺនៅខ្ចីខ្លាំងណាស់។

គាត់បានចង្អុលទៅស្ពកជ្រៅៗមួយជួរ នៅពេលគាត់និយាយ ហើយអ្នកទាំងអស់គ្នាបានដើរអូសជើងសំដៅទៅមើលឲ្យច្បាស់។ រុក្ខជាតិតូចៗដែលមានស្មៅដុះចាក់រឹសរាប់រយ រឺច្រើនជាងនេះ ពណ៌បៃតងលាយស្វាយខ្ចីបានកំពុងលូតលាស់នៅទីនោះជាជួរៗ។ ពួកគេមើលហេរីដូចជាគ្មានអ្វីគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍សោះ ដែលវាគ្មានចម្ងល់ពីអ្វីដែលហឺម៉ាយអូនីចង់មានន័យពី "សំរែកយំ" នៃដើម ម៉ានឌ្រេក នោះ។

- អ្នករាល់គ្នាយកប្រដាប់ពាក់ការពារត្រចៀកម្នាក់មួយគូមក- សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតនិយាយ។

មានភាពច្របូកច្របល់មួយពេលសិស្សទាំងអស់គ្នាព្យាយាមចាប់យកម្នាក់មួយគូ ដែលមិនមែនជាពណ៌ផ្កាឈូក និងទន់ល្មើយនោះទេ។

- នៅពេលខ្ញុំប្រាប់ពួកឯងឲ្យពាក់វា ត្រូវប្រាកដថាត្រចៀកពួកឯងត្រូវបានបិទជិតទាំងស្រុង- សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតនិយាយ។ - នៅពេលវាមានសុវត្ថិភាពដើម្បីឲ្យដោះចេញវិញបាន ខ្ញុំនឹងលើកមេដៃឡើងទៅពួកឯង។ ឥឡូវ...បំពាក់ប្រដាប់ការពារភ្លាម។

ហេរីទាញប្រដាប់ការពារពាក់លើត្រចៀករបស់វា។ វាមិនបានឮសម្លេងទាំងស្រុង។ សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតបានពាក់ប្រដាប់ការពារមួយគូពណ៌ផ្កាឈូកទាន់ល្មើយពីលើត្រចៀករបស់គាត់ផ្ទាល់រួចមូរដៃអាវរ៉ូបរបស់គាត់ឡើង ចាប់កាន់មួយក្នុងចំនោមរុក្ខជាតិមានស្មៅចាក់រឹសទាំងនោះយ៉ាងជាប់ ហើយលើកឡើងទាំងលំបាក។

ហេរីបញ្ចេញនូវសម្លេងភ្ញាក់ផ្អើលមួយដែលគ្មាននរណាម្នាក់ស្ដាប់ឮទេ។

ជំនួសឲ្យរឹស កូនឈើខ្ចីដ៏កខ្វក់ពេញដោយភក់តូចមួយដើមលេចចេញពីក្នុងដី។ ស្លឹកកំពុងលូតលាស់ភ្លាមៗពេញពីកំពូលវា។ វាមានសំបកពណ៌បៃតងខ្ចីចំរុះ ហើយស្រែកយំយ៉ាងអស់មួយទំហឹង។

សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតបានយកជើងដាក់រុក្ខជាតិធំមួយពីក្រោមតុ ហើយដាក់ដើម ម៉ានឌ្រេក ទៅក្នុងនោះ ហើយកប់វាទៅក្នុងដីជ្រៅខ្មៅរហូតសូម្បីតែស្មៅក៏កប់បាត់ដែរ។ សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតបោសសំអាតដៃរបស់គាត់ ហើយលើកដៃជាសញ្ញាទៅពួកគេទាំងអស់គ្នា និងដោះប្រដាប់ការពារត្រចៀករបស់គាត់ចេញ។

- នៅពេលដើម ម៉ានឌ្រេក របស់ពួកយើងទើបតែបណ្ដុះ សំរែករបស់ពួកវានឹងមិនទាន់អាចសម្លាប់យើងបាននៅឡើយទេ- គាត់និយាយអះអាង ដូចជាគាត់មិនបានធ្វើអ្វីឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលជាជាងស្រោចទឹកផ្កាចំរុះពណ៌នោះទេ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកវានឹងធ្វើឲ្យពួកឯងសន្លប់ជាច្រើនម៉ោង ហើយខ្ញុំជឿជាក់ថា មិនមាននរណាម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកឯងចង់អវត្តមាននៅថ្ងៃចូលរៀនដំបូងឡើយ ត្រូវប្រាកដថាប្រដាប់ការពារត្រចៀករបស់ពួកឯងមានសុវត្ថិភាព ខណៈពេលដែលពួកឯងធ្វើការ។ ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យពួកឯងចាប់អារម្មណ៍នៅពេលវាដល់ពេលត្រូវបញ្ចប់។

- បួនដើមដាក់ក្នុងមួយស្តក...មានផើងជាច្រើនដែលផ្តល់ឲ្យនៅទីនេះ ... ដីនៅក្នុងបាវនៅទីនោះ ... ហើយត្រូវប្រយ័ត្ន ចំពោះដើម ចិនថាឃ្យូឡាមានពិស ព្រោះវាកំពុងតែដុះធ្មេញហើយ។

គាត់បានទះមួយដៃយ៉ាងធ្ងន់ទៅលើរុក្ខជាតិពណ៌ក្រហមដាំរឹងមួយ ពេលគាត់និយាយ ធ្វើឲ្យរុក្ខជាតិនោះទាញសសៃវិញ្ញាណវែងៗរបស់វាដែលកំពុងពន្លូតពីលើស្មារបស់គាត់សន្សឹមៗ ចូលទៅវិញ។

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីត្រូវសិស្សប្រុសសក់រួញអង្កាញ់ម្នាក់នៅក្រុម ហាហ្វ៊ៃលផហ្វ ចូលរួមជាក្រុម។ ម្នាក់នេះ ហេរីធ្លាប់ស្គាល់ដោយចៃដន្យប៉ុន្តែមិនដែលនិយាយគ្នាទេ។

- ចាស់ស្ទីន ហ្វីន-ហ្វ្លិតឃ្លី- វានិយាយដោយរីករាយរួចចាប់ដៃហេរី។ - តាមពិតទៅ ខ្ញុំស្គាល់ថាឯងជានរណាហើយ ហេរីផោតផ័រដ៏ល្បីល្បាញ...ហើយនាងគឺហឺម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនជឺរ...តែងតែឈានឡើងដល់កំពូលគ្រប់យ៉ាង...- (ហឺម៉ាយអូនីញញឹមរីករាយពេលនាងបានចាប់ដៃគេ) - និងរ៉ុន វីស្លី។ តើឡានហោះនោះជារបស់ឯង មិនអញ្ចឹងរឺ?

រ៉ុនមិនបានញញឹមទេ។ កំហឹងនៅ តែមានក្នុងចិត្តរបស់វាយ៉ាងប្រាកដ។

- លោក ឡក់ហាត នោះមានភាពអស្ចារ្យ មែនទេ?- ចាស់ស្ទីននិយាយដោយរីករាយពេលពួកគេចាប់ផ្តើមបំពេញផើងរុក្ខជាតិរបស់ពួកគេដោយជីអាចម៍នាគ។ - បុរសដ៏ក្លាហាន។ តើឯងបានអានសៀវភៅរបស់គាត់ទេ? ខ្ញុំអាចនឹងភ័យស្លាប់ បើខ្ញុំត្រូវគេធ្វើមិនឲ្យរើរួចនៅក្នុងទូទូរស័ព្ទមួយដោយមនុស្សចចកម្នាក់ ប៉ុន្តែគាត់នៅស្ងៀម ហើយ...វាយប្រហារយ៉ាងលឿន...ពិតជាអស្ចារ្យ។

- ឯងដឹងទេ ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំត្រូវបាត់ពាក្យ អេតុន ខ្ញុំមិនអាចប្រាប់ឯងថា តើខ្ញុំរីករាយប៉ុណ្ណាទេដែលខ្ញុំបានមកទីនេះ។ ពិតណាស់ ម្តាយខ្ញុំមានការអន់ចិត្តបន្តិច ប៉ុន្តែតាំងពីខ្ញុំឲ្យគាត់អានសៀវភៅរបស់ឡក់ហាតមក ខ្ញុំគិតថាគាត់ក៏ចាប់ផ្តើមមើលឃើញ ពីសារៈប្រយោជន៍ក្នុងការមានវេទគូទទួលការហ្វឹកហ្វឺនពេញលេញម្នាក់នៅក្នុងគ្រួសារ...

ក្រោយមកពួកគេមិនមានឱកាសជជែកគ្នាច្រើនទេ។ ប្រដាប់ពាក់ការពារត្រចៀករបស់ពួកគេត្រូវពាក់ឡើងវិញ ហើយពួកគេត្រូវផ្ចង់ស្មារតីទៅលើដើម ម៉ានឌ្រេក។ សាស្ត្រាចារ្យ សប្រ៊ោត បានធ្វើឲ្យវាមើលទៅហាក់ដូចជាងាយស្រួលខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែវាមិនអញ្ចឹងនោះទេ។ ដើម ម៉ានឌ្រេក មិនចង់ចេញពីក្នុងដី ប៉ុន្តែក៏ដូចជាមិនចង់ត្រលប់ចូលក្នុងដីវិញដែរ។ ពួកវាកំរើករើកៗ ធាក់ រលស់កណ្តាប់ដៃតូចៗដ៏មុតស្រួចរបស់ពួកវា ហើយសង្កៀតធ្មេញរបស់វា ហេរី ចំនាយពេលដប់នាទីពេញព្យាយាមសង្កត់ដើមដែលធំជាងគេមួយចូលទៅក្នុងផើង។

នៅពេលចប់ម៉ោងនោះ ហេរីក៏ដូចជាអ្នកឯទៀតដែរ បានបែកញើស ចុកខ្លួន ហើយប្រលាក់សុទ្ធតែដី។ ពួកគេដើរទ្រេតទ្រោតត្រលប់ទៅប្រាសាទវិញដើម្បី លាងសំអាតខ្លួនឲ្យលឿន និងបន្ទាប់មកក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រត្រូវប្រញាប់ទៅម៉ោងរៀនមុខវិជ្ជានិម្មិត។

ម៉ោងបង្រៀនរបស់អ្នកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល តែងតែជាម៉ោងលំបាក ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះកាន់តែលំបាកជាងមុនទៅទៀត។ អ្វីៗដែលហេរីបានរៀនកាលពីឆ្នាំមុនហាក់ដូចជាត្រូវបានបាត់ចេញពីក្នុងខួរក្បាលរបស់វាអស់ក្នុងកំឡុងពេលរដូវក្តៅ។ វាទំនងជាត្រូវប្រែរូបសត្វល្អិតម្យ៉ាងមួយក្បាលឲ្យទៅជាឡេវមួយ ប៉ុន្តែវាត្រឹមតែធ្វើអោយសត្វល្អិតនោះរត់ប្រញាយជើងនៅលើតុ ព្រោះតែចង់គេចពីចង្កឹះរបស់ហេរី។

រ៉ុនកំពុងមានបញ្ហាអាក្រក់ជាច្រើន។ វាបានជួសជុលចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាដោយប្រើស្កុត ខ្ចីពីគេ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាត្រូវខូចទៅហើយក្រោយពេលជួសជុលរួច។ វានៅតែបាក់ ហើយបែកផ្កាភ្លើងយ៉ាងចម្លែក ហើយរាល់ពេលដែលរ៉ុនសាកល្បងប្រែរូបសត្វល្អិតរបស់វា វាបែរជាមានផ្សែងពណ៌ប្រផេះហុយព័ទ្ធជុំវិញវាទៅវិញ ដែលមានក្លិនដូចស៊ុតស្អុយ។ ដោយមិនអាចមើលនូវអ្វីដែលវា

បានកំពុងធ្វើនោះ រ៉ុនបានសង្កត់សត្វល្អិតរបស់វាដោយចៃដន្យដោយកែងដៃរបស់វា ហើយវាត្រូវសុំសត្វថ្មីមួយទៀត។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលមិនពេញចិត្តនោះទេ។

ហេរី មានអារម្មណ៍ធូរស្រាលពេលឮសូរកណ្ដឹងអាហារថ្ងៃត្រង់។ ខួរក្បាលរបស់វាហាក់ដូចជាដុំកៅស៊ូទន់រមូរចូលគ្នា។ សិស្សទាំងអស់បានដើរជាជួរចេញពីថ្នាក់រៀនលើកលែងតែវា និងរ៉ុនដែលកំពុងវាយបំបាក់ចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាទាំងកំហឹងនៅលើតុ។

- អារបស់...ឆ្កួត...ឥតបានការ...

- សរសេរសំបុត្រទៅផ្ទះសុំមួយទៀតទៅ- ហេរីផ្ដល់យោបល់ នៅពេលដែលចង្កឹះវេទមន្តនោះផ្ទុះឮសូរផ្ទួងផាំងដូចផាវ។

- អូ! មែនហើយ ហើយក៏ទទួលសំបុត្រស្ដីបន្ទោសមួយមកទៀតដែរ- រ៉ុននិយាយ ហើយញាត់ចង្កឹះវេទមន្តដែលកំពុងបញ្ចេញសម្លេងតិចៗចូលក្នុងកាតាបរបស់វា។ - វាគឺជាកំហុសរបស់ឯងដែលចង្កឹះវេទមន្តរបស់ឯងបាក់...

ពួកគេបានចុះទៅកន្លែងញ៉ាំអាហារថ្ងៃត្រង់។ អារម្មណ៍របស់រ៉ុនមិនល្អទេ ពេលហឺម៉ាយអូនី បង្ហាញពួកគេនូវឡេវអាវមួយក្ដាប់ដៃដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលនាងជប់បាននៅក្នុងម៉ោងរៀនវិជ្ជានិម្មិតកម្ម។

- តើពួកយើងរៀនអ្វីនៅរសៀលនេះ?- ហេរីនិយាយផ្លាស់ប្ដូរប្រធានបទយ៉ាងរហ័ស។

- ការការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹត- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយភ្លាមៗ។

- ហេតុអ្វី- រ៉ុនសម្លុត ដោយកញ្ឆក់យកកាលវិភាគរបស់នាង - បានជានាងដាក់សញ្ញាសំគាល់នៅម៉ោងបង្រៀនរបស់ឡក់ហាតទាំងអស់ជារូបបេះដូងដូច្នេះ?

ហឺម៉ាយអូនីកញ្ឆក់យកកាលវិភាគមកវិញ មុខនាងឡើងក្រហមដោយខឹងក្រេវក្រោធ។

ពួកគេញ៉ាំអាហារថ្ងៃត្រង់រួចហើយ ក៏ចេញទៅលេងខាងក្រៅសំដៅទៅទីធ្លាក្រោមផ្ទៃមេឃស្រទំ។ ហឺម៉ាយអូនី អង្គុយចុះលើផ្ទាំងថ្មមួយ ហើយយក សៀវភៅដំណើរតាមសមុទ្រជាមួយព្រាយជញ្ជក់ឈាម មកមើលទៀត។ ហេរី និងរ៉ុនឈរជជែកពីកីឡាឃ្វីដឌីច្ចអស់ជាច្រើននាទីមុនពេលហេរីដឹងថាវាកំពុងតែត្រូវគេឃ្លាំមើល។ ពិនិត្យមើលទៅ វាបានឃើញក្មេងប្រុសសក់រញ៉េរញ៉ៃដ៏តូចម្នាក់ ដែលវាធ្លាប់ឃើញ ពេលពាក់មួកវេទមន្តកាលពីយប់មិញនោះកំពុងសម្លឹងមើល ហេរី មិនដាក់ភ្នែកទាំងមិនកំរើកខ្លួន។ វាកំពុងកាន់វត្ថុម្យ៉ាងដែលមើលទៅដូចជាម៉ាស៊ីនថតរូបធម្មតារបស់ពួកលោកិយ ហើយខណៈនោះ ហេរីមើលទៅវា វាក៏ក្រហមមុខ។

- មែនហើយ ហេរី? ខ្ញុំគឺ...ខ្ញុំគឺ ខូលីន គ្រីវី- វានិយាយស្ទើរតែមិនដកដង្ហើម វាបោះជំហានទាំងស្ទាក់ស្ទើរមកមុខ។ - ខ្ញុំក៏នៅក្នុងក្រុម ហ្គ្រីហ្វិនដ័រ ដែរ។ តើឯងគិតថា...វាមិនអីទេរឺប្រសិនបើ...តើខ្ញុំអាចថតរូបមួយបានទេ?- វានិយាយ រួចលើកម៉ាស៊ីនថតឡើងដោយជឿជាក់។

- ថតរូបមួយរឺ?- ហេរីថាតាមទាំងមិនយល់។

- ទាល់តែអញ្ចឹង ទើបខ្ញុំអាចបញ្ជាក់ប្រាប់គេបានថា ខ្ញុំធ្លាប់ជួបឯង- ខូលីន គ្រីវី និយាយទាំងកំពុងចង់យ៉ាងខ្លាំង វាបង្ខិតទៅឆ្ងាយបន្តិចម្ដងៗ។ - ខ្ញុំដឹងទាំងអស់ពីឯង។ អ្នកទាំងអស់គ្នាបានប្រាប់ខ្ញុំ។ អំពីថាតើឯងអាចរស់រានមានជីវិតបានដោយរបៀបណាពេល អ្នកដែលឯងស្គាល់ ព្យាយាមសម្លាប់ឯង ហើយស្នាមផ្លេកបន្ទោរនៅលើថ្ងាសរបស់ឯងវាយ៉ាងម៉េច- (ភ្នែករបស់វាទេរទៅមើលជើងសក់របស់ហេរី) - ហើយក្មេងប្រុសម្នាក់ក្នុងសយនដ្ឋានរបស់ខ្ញុំនិយាយថា ប្រសិនបើខ្ញុំផ្ចិតរូបថតឲ្យបានត្រឹមត្រូវនោះ រូបភាពនឹងមានចលនា។- ខូលីន សំដែងនូវភាពរំភើបឡើងញ័រខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងហើយនិយាយៈ

- វាអស្ចារ្យណាស់នៅទីនេះ មែនទេ? ខ្ញុំមិនដែលដឹងថា រឿងរ៉ាវចម្លែកៗទាំងឡាយដែលខ្ញុំបង្កឡើង គឺជាវេទមន្តនោះឡើយ

រហូតដល់ពេលខ្ញុំបានទទួលសំបុត្រពីហុកវ៉ាត ទើបបានដឹង។ ឪពុករបស់ខ្ញុំគឺជាអ្នកបំពេរទឹកដោះគោតាមផ្ទះម្នាក់ គាត់ក៏សឹងតែមិនជឿដែរ។ ដូច្នេះខ្ញុំកំពុងថតរូបជាច្រើនដើម្បីផ្ញើទៅផ្ទះឲ្យគាត់។ ហើយវានឹងពិតជាល្អប្រសើរ បើខ្ញុំបានថតរូបជាមួយឯង...- វាមើលទៅហេរីដោយភាពអង្វរ -...តើមិត្តរបស់ឯងអាចជួយថតរូបយើងពីរនាក់បានទេ? ហើយបន្ទាប់មក តើឯងអាចចុះហត្ថលេខាលើរូបថតហ្នឹងបានទេ?

- រូបថតមានចុះហត្ថលេខា? ឯងអោយរូបថតមានចុះហត្ថលេខាតាំងពីអង្កាល់ហើយ ប៉ត ផោតធ័រ?

សម្លេងរិះគន់ដ៏លឺៗរបស់ជ្រាកូ មេលហ្វ័យឮសូរខ្ទរជុំវិញទីធ្លា។ វាបានឈប់ភ្លាមនៅពីក្រោយ ខូលីន វាត្រូវមានគេឈរអមដូចដែលវាតែងតែធ្វើនៅហុកវ៉ាតដោយបក្សពួកកោងកាចធំៗរបស់វាគឺ ក្រេប និង ហ្គយល៍។

- អ្នកទាំងអស់គ្នាចូលជួរ!- មេលហ្វ័យស្រែកទៅហ្វូងមនុស្ស។ - ហេរី ផោតធ័រកំពុងចែករូបថតចុះហត្ថលេខានែក!

- ទេ ខ្ញុំមិនមែនចែកទេ- ហេរីនិយាយដោយកំហឹង វាក្តាប់ដៃវាយ៉ាងណែន។ - បិទមាត់ឯងទៅ មេលហ្វ័យ។

- ឯងគ្រាន់តែច្រណែនប៉ុណ្ណោះ- ខូលីន និយាយកាត់។ ខ្លួនវាទាំងមូលប្រហែលជាធំប៉ុនករបស់ក្រេប។

- ច្រណែនរឺ?- មេលហ្វ័យនិយាយដោយមិនបាច់ត្រូវស្រែកទៀតទេ។ មនុស្សពាក់កណ្តាលនៅទីធ្លាកំពុងស្តាប់។ - ពីអ្វីទៅ? ខ្ញុំមិនចង់បានស្លាកស្នាមឆ្កូតមួយនៅលើក្បាលរបស់ខ្ញុំទេ អរគុណហើយ។ ខ្ញុំខ្លួនឯងមិនគិតថា ការធ្វើឲ្យក្បាលរបស់ឯងមានរបួសអាចធ្វើឲ្យឯងពិសេសយ៉ាងនេះសោះ។

ក្រេប និងហ្គយល៍កំពុងសើចចំអកយ៉ាងឆ្កួតលីលា។

- មេលហ្វ័យចង្រៃ- រ៉ុននិយាយទាំងកំហឹង។ ក្រេបឈប់សើច ហើយចាប់ផ្តើមត្រដុសកាច់ម្រាមដៃរបស់វាក្នុងន័យគំរាម។

- ប្រយ័ត្នផង វីស្លី- មេលហ្វ័យនិយាយមើលងាយ - ឯងមិនចង់បង្កបញ្ហាទៀតទេ បើមិនអញ្ចឹងទេម្តាយរបស់ឯងនឹងត្រូវមកយកឯងចេញពីសាលាហើយ- វាបាននិយាយក្នុងសម្លេងដ៏មុតស្រួចស្រួយមួយ។ - ប្រសិនបើឯងធ្វើអ្វីផ្សេងទៀតដែលខុសវិន័យ...

សិស្សមួយក្រុមតូចនៃក្រុម ស្លីតឺរីន ឆ្នាំទីប្រាំនៅក្បែរនោះសើចខ្លាំងៗចំពោះរឿងនេះ។

- វីស្លីចង់បានរូបថតចុះហត្ថលេខាមួយដែរ ផោតធ័រ- មេលហ្វ័យចំអកឲ្យ។ - វាទំនងជាមានតម្លៃជាងផ្ទះទាំងមូលរបស់គ្រួសារវាទៅទៀត។

រ៉ុនទាញ ចង្កឹះវេទមន្តបិតស្កុតរបស់វាចេញមក ប៉ុន្តែ ហឺម៉ាយអូនីបានបិទ សៀវភៅដំណើរតាមសមុទ្រជាមួយនឹងព្រាយជញ្ជក់ឈាម ដោយលឺសូរគ្រាំង ហើយខ្សឹបៈ

- មើលន៎!

- តើនេះមានរឿងអី ហ្នឹង មានរឿងអីហ្នឹង?- ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត កំពុងបោះជំហានយ៉ាងលឿនសំដៅទៅពួកគេ រ៉ូបពណ៌ត្បូងមរកតរបស់គាត់ផាយផាត់ពីក្រោយគាត់។ - តើនរណាចែករូបថតចុះហត្ថលេខា?

ហេរី ចាប់ផ្តើមនិយាយ ប៉ុន្តែវាត្រូវឡក់ហាតកាត់សំដី ពេលគាត់គ្រវាត់ដៃដាក់ជុំវិញស្មារបស់វា ហើយសំដែងភាពរីករាយយ៉ាងខ្លាំងៈ

- មិនគួរសួរអ្វីទេ! យើងត្រូវជួបគ្នាម្តងទៀតហើយ ហេរី!

ដោយត្រូវកៀកជាប់នឹងខ្លួនរបស់ឡក់ហាត និងកំពុងមានភាពអាម៉ាស់ផងនោះ ហេរីបានឃើញ មេលហ្វ័យ បែរទៅសើចរបៀបចំអកឲ្យទៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស។

- លឿនឡើងមក លោកគ្រីវ- ឡក់ហាតនិយាយ ញញឹមយ៉ាងរួសរាយដាក់ ខូលីន ។ - រូបភាពពីរនាក់ មិនអាចនិយាយថាវាល្អជាងនោះទេវី ហើយពួកយើងទាំងពីរនឹងចុះហត្ថលេខាលើវាឲ្យឯង។

ខូលីន កាន់ម៉ាស៊ីនថតរបស់វាទាំងឆ្គង ហើយថតរូបនោះចំពេលដែលកណ្តឹងរោទិ៍ពីក្រោយពួកគេ ជាសញ្ញាប្រាប់ថាដល់ពេលចាប់ផ្តើមចូលរៀននៅពេលរសៀលហើយ។

- ពួកឯងចេញទៅ ដើរតាមទីនោះ- ឡក់ហាតប្រាប់ទៅហ្វូងសិស្ស ហើយគាត់ដើរត្រលប់ទៅប្រាសាទជាមួយហេរី ដែលត្រូវគាត់ក្រៀកជាប់នឹងខ្លួន។ ហេរីបន់អោយតែចេះបាលីបំបាំងកាយនោះទេ។

- ខ្ញុំសូមផ្តល់ដំបូន្មានល្អមួយណ៎ា ហេរី- ឡក់ហាតនិយាយដូចឪពុកប្រដៅកូន ពេលដែលពួកគេចូលទៅអគារ ដោយឆ្លងកាត់ទ្វារមួយ។ - គឺខ្ញុំជួយលាក់បាំងរឿងឯងជាមួយក្មេង គ្រីវ ។ ប្រសិនបើវាថតរូបខ្ញុំដែរ មិត្តភក្តិរបស់ឯងនឹងមិនគិតថាឯងកំពុងលើកតំកើងខ្លួនឯងពេកនោះទេ...

ដោយមិនតាំងចិត្តស្តាប់នូវសំដីរដាក់រដុបរបស់ហេរី ឡក់ហាត បានរុញវាទៅតាមផ្លូវរបៀងឆ្លងកាត់ពួកសិស្សដែលកំពុងសម្លឹងមើលមក ហើយឡើងតាមជណ្តើរមួយទៅ។

- ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ការចែកចាយ រូបថតចុះហត្ថលេខា ក្នុងដំនាក់កាលនៃអាជីពរបស់ឯងនេះមិនសមរម្យទេ...បើនិយាយឲ្យត្រង់ទៅ ហេរី ការធ្វើបែបនេះដូចជាលេចមុខលេចមាត់ពេកហើយ។ អាចនឹងមានពេលណាមួយដែល...ដូចជាខ្ញុំអញ្ចឹង... ឯងនឹងត្រូវការយករូបថតមួយគំនរទុកតាមខ្លួនពេលទៅណាមកណា ប៉ុន្តែ...- គាត់សើចបន្តិច - ខ្ញុំមិនគិតថា ឯងមិនទាន់ដល់អាយុហ្នឹងទេ។

ពួកគេបានទៅដល់ថ្នាក់រៀនរបស់ឡក់ហាត ហើយគាត់ទុកឲ្យហេរីចូលទៅក្រោយគេ។ ហេរីកន្ត្រាក់រ៉ូបរបស់វាឲ្យត្រង់ ហើយសំដៅរកកន្លែងអង្គុយនៅខាងក្រោយគេបង្អស់នៃថ្នាក់ ដែលវាកំពុងរវល់នឹងគរសៀវភៅទាំងប្រាំពីររបស់ ឡក់ហាត ទាំងអស់នៅពីមុខវា ដូច្នេះហើយ វាអាចគេចវេសពីពួកគេទាំងនោះបាន។

អ្នកឯទៀតនៅក្នុងថ្នាក់កំពុងបង្កើតសម្លេងក្រោកក្រាក ហើយ រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី បានអង្គុយចុះនៅក្បែរហេរី។

- មុខរបស់ឯងពេលនោះឡើងក្រហមសឹងនឹងអាចចៀនពងទាបាន - រ៉ុននិយាយ។ - ឯងគួរតែសង្ឃឹមថា គ្រីវ មិនបានជួបជីននីឡើយ បើមិនអញ្ចឹងទេ ពួកគេនឹងបើក ក្លឹបគាំទ្រហេរី ផោតធ័រ ហើយ។

- បិទមាត់ទៅ- ហេរីនិយាយម៉ាត់ៗ វាមិនចង់អោយ ឡក់ហាត លឺឃ្លាថា "ក្លឹបគាំទ្រហេរី ផោតធ័រ" ទេ។

នៅពេលសិស្សពេញមួយថ្នាក់ត្រូវបានឲ្យអង្គុយចុះ ឡក់ហាតជម្រះបំពង់ករបស់គាត់យ៉ាងលឺ ហើយស្ងាត់ទៅវិញ។ គាត់ដើរសំដៅទៅយកសៀវភៅ ការធ្វើដំណើរជាមួយប្រេត របស់ នេវីល ឡុងបត់ថម ហើយលើកវាឡើងដើម្បីបង្ហាញរូបថតមិចភ្នែករបស់គាត់ផ្ទាល់ដែលស្ថិតនៅក្របមុខ។

- ខ្ញុំ- គាត់និយាយ ចង្អុលទៅរូបនោះ ហើយមិចភ្នែកយ៉ាងស្អាត - ហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាត ជាខ្សែស្រឡាយត្រកូលមើលីនថ្នាក់ទីបី សមាជិកកិត្តិយសនៃក្របខណ្ឌការគាំពារប្រឆាំងនឹងកំលាំងងងឹត និងជាអ្នកឈ្នះពានរង្វាន់ប្រាំលើកនៃស្នាមញញឹមដ៏មានមន្តស្នេហ៍បំផុតក្នុងចំនាត់ថ្នាក់វេទគូប្រចាំសប្តាហ៍...ប៉ុន្តែខ្ញុំមិននិយាយពីរឿងនោះទេ។ ខ្ញុំមិនបានកំចាត់ខ្មោច ប៊ែនដុន បានស្ទុំដោយការញញឹមឡើយ!- គាត់ចាំឲ្យពួកគេសើច។ សិស្សពីរបីនាក់ញញឹមតិចៗ។

- ខ្ញុំឃើញអ្នកទាំងអស់គ្នាបានទិញសៀវភៅរបស់ខ្ញុំគ្រប់ប្រភេទរួចអស់ហើយ...ល្អណាស់។ ខ្ញុំគិតថា ពួកយើងចាប់ផ្ដើមរៀនថ្ងៃនេះដោយធ្វើសំនួរបន្តិច។ គ្មានអ្វីត្រូវបារម្ភទេ...គ្រាន់តែសាកល្បងថាតើពួកឯងបានអានវាច្រើនប៉ុណ្ណា តើពួកឯងស្រាវជ្រាវបានច្រើនប៉ុណ្ណា...

នៅពេលគាត់ចែកក្រដាសប្រលងរួច គាត់ត្រលប់ទៅខាងមុខថ្នាក់ ហើយនិយាយថាៈ

- ពួកឯងមានរយៈពេល៣០នាទី ចាប់ផ្ដើមឥឡូវនេះ!

ហេរីពិនិត្យលើក្រដាសរបស់វា ហើយអានៈ

១. តើពណ៌អ្វីដែល ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត ចូលចិត្ត?

២. តើមហិច្ឆតាសម្ងាត់របស់ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត ជាអ្វី?

៣. ក្នុងគំនិតរបស់អ្នក តើអ្វីជាជោគជ័យធំបំផុតរបស់ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

បន្តបន្ទាប់មកទៀត ប្រហែលជាជាងបីផ្នែកនៃក្រដាសរហូតដល់ៈ

៥៤. តើខួបកំណើតរបស់ ហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត នៅពេលណា ហើយតើអំនោយដែលគាត់ចង់បានបំផុតជាអ្វី?

កន្លះម៉ោងក្រោយមក ឡក់ហាត បានប្រមូលសន្លឹកកិច្ចការ ហើយពិនិត្យមើលក្រដាសម្ដងមួយៗនៅពីមុខថ្នាក់។

- ទេ ទេ...ស្ទើរតែគ្មានអ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកឯងចាំថាពណ៌ដែលខ្ញុំចូលចិត្តគឺពណ៌ស្វាយព្រលែត។ ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះក្នុងសៀវភៅ ឆ្នាំនៃមនុស្សព្រិលកំណាច។ ហើយពួកឯងពីរបីនាក់ត្រូវអានសៀវភៅ ដំណើរតាមសមុទ្រជាមួយមនុស្សចចក ឲ្យម៉ត់ចត់បន្តិច...ខ្ញុំបានពោលយ៉ាងច្បាស់ក្នុងជំពូកដប់ពីរថាអំនោយថ្ងៃខួបកំនើតដែលត្រូវខ្ញុំចង់បានបំផុតនោះគឺភាពចុះសំរុងគ្នារវាងមនុស្សមានវេទមន្ត និងអ្នកគ្មានវេទមន្តទាំងអស់...ទោះជាយ៉ាងនេះក្ដី ខ្ញុំក៏មិនបដិសេធថាខ្ញុំមិនចង់បានស្រា វីស្គីក្ដៅបុរាណរបស់អចដិន មួយដបធំដែរ!

គាត់បានមិចភ្នែកគួរឲ្យចង់សើចម្ដងទៀត។ ឥឡូវ រ៉ុន កំពុងសំឡក់ឡក់ហាតដោយភាពមិនជឿនៅលើមុខរបស់វា។ ស៊ីម្មុស ហ្វីននីហ្គេន និង ឌីន ថូម៉ាស ដែលកំពុងអង្គុយនៅខាងមុខកំពុងចាប់ដៃគ្នាសើចស្ងាត់ៗ។ ឯ ហឺម៉ាយអូនីវិញ កំពុងស្ដាប់ឡក់ហាតយ៉ាងជក់ចិត្ត ហើយក៏ភ្ញាក់ព្រើតនៅពេលគាត់និយាយដល់ឈ្មោះនាង។

-...ប៉ុន្តែកញ្ញាហឺម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនជឺដឹងពីមហិច្ឆតាសម្ងាត់របស់ខ្ញុំគឺ កំចាត់ពិភពបិសាច និងបញ្ចេញលក់នូវប្រភេទទឹកថ្នាំថែរក្សាសក់របស់ខ្ញុំផ្ទាល់...ក្មេងស្រីឆ្លាត! ជាការពិត...- គាត់បានត្រលប់ក្រដាសនាងឡើង - ពិន្ទុពេញ! តើកញ្ញាហឺម៉ាយអូនីនៅឯណា?

ហឺម៉ាយអូនីលើកដៃទាំងញ័រឡើង។

- ល្អណាស់!- ឡក់ហាតញញឹម។ - ល្អណាស់! យកដប់ពិន្ទុសម្រាប់ក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ! ហើយដូច្នេះ ដើម្បីបន្តទៅទៀត...

គាត់បានអោនចុះនៅពីក្រោយតុរបស់គាត់ ហើយបានលើកទ្រុងថ្មីធំមួយមកដាក់លើវា។

- ឥលូវ...ត្រូវប្រយ័ត្ន! វាគឺជាការងាររបស់ខ្ញុំដែលត្រូវផ្ដល់អាវុធដល់ពួកឯងដើម្បីទប់ទល់នឹងសត្វដ៏អាក្រក់បំផុត...ពួកឯងត្រូវប្រឈមមុខនឹងភាពភ័យខ្លាចអាក្រក់បំផុតរបស់ពួកឯងក្នុងបន្ទប់នេះដោយផ្ទាល់។ ដឹងត្រឹមតែថា គ្មានទុក្ខទោសអ្វីអាចបង្កដល់ពួកឯងខណៈពេលដែលខ្ញុំនៅទីនេះទេ។ អ្វីទាំងអស់ដែលខ្ញុំស្នើគឺសូមឲ្យពួកឯងរក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់។

ដោយទ្បែក ហើយបានបង្វែងខ្លួនជុំវិញគំនរសៀវភៅរបស់វាដើម្បីមើលទ្រុងនោះឲ្យបានច្បាស់។ ឡក់ហាតបានដាក់ដៃលើកគំរបទ្រុង។ ឌីន និង ស៊ីម្មុស ឈប់សើចហើយតលូវ។ នេវីលកំពុងធ្វើក្រញោនៗនៅកៅអីជួរមុខរបស់វា។

- ខ្ញុំតំរូវឲ្យពួកឯងកុំស្រែក- ឡក់ហាតនិយាយខ្សោយៗ - វាអាចនឹងធ្វើឲ្យពួកវាខឹង។

នៅពេលថ្នាក់ទាំងមូលស្ងាត់ជ្រៀបស្ទើរតែមិនដកដង្ហើមនោះ ឡក់ហាតបានវាយគំរបទ្រុង។

- មែនហើយ- គាត់និយាយភ្លាមៗ។ - នេះជា សត្វម្រេញគង្វាលរប៉ិលរប៉ូចដែលចាប់បានស្រស់ៗ។

ស៊ីម្មុស ហ្វីនីហ្គេនមិនអាចម្ចាស់ការលើខ្លួនវាបានឡើយ។ វាបានផ្ទុះសំណើចយ៉ាងលឺចេញមកដែលសូម្បីតែ ឡក់ហាត ក៏មិនអាចច្រឡំថា ជាសម្រែកនៃភាពភ័យខ្លាចដែរ។

- មានរឿងអី?- គាត់ញញឹមដាក់ស៊ីម្មុស។

- អឺ ពួកវាមិន...ពួកវាមិន...គ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងទេ មែនទេ?- វានិយាយទាំងឈ្លក់។

- កុំប្រាកដពេកអី- ឡក់ហាតនិយាយ គ្រវីម្រាមដៃមួយទាំងម៉ូម៉ៅបន្តិចដាក់ស៊ីម្មុស។ - ពួកវាគឺជា សត្វបំផ្លិចបំផ្លាញតូចៗពោរពេញដោយល្បិចមួយរយជំពូក!

សត្វចម្លែកទាំងនោះ មានពណ៌ខៀវដូចអគ្គិសនី ហើយប្រហែលជាកំពស់ប្រាំបីអ៊ីង មានមុខស្រួច និងសម្លេងដ៏ស្រួយស្រែស ដូចជាកំពុងស្តាប់គេឈ្លោះគ្នាបែកផ្សែងអញ្ចឹង។ ខណៈនោះគំរបទ្រុងបានរបើក ពួកវាចាប់ផ្តើមចេចចាច និងហោះជុំវិញ បន្លឺសូរក្រិកៗនឹងបន្ទះដែក ហើយធ្វើមុខប្លែកៗដាក់សិស្សដែលនៅជិតពួកវាបំផុត។

- អញ្ចឹង- ឡក់ហាតនិយាយឮៗ។ - ចាំមើលតើពួកឯងនឹងធ្វើអ្វីចំពោះវា!- ហើយគាត់បានបើកទ្រុងនោះ។

មានសម្លេងទ្រហឹងអឺងកងកើតឡើង។ សត្វចម្លែកហោះស្ទុយចេញទៅគ្រប់ទិសទីដូចរ៉ុកកែត។ ពួកវាពីរនាក់បានចាប់ត្រចៀកនេវីល ហើយលើកវាបោះឡើង។ ជាច្រើនក្បាលទៀតហោះប្រុយទៅតាមបង្អួច ទម្លាក់អំពូល បែកខ្ទេចនៅជួរខាងក្រោយ។ នៅសល់ពីនេះ បានបន្តបំផ្លាញថ្នាក់រៀនខ្លាំងជាងរមាសកំរោលចូលមួយក្បាលទៅទៀត។ ពួកវាហោះឆាបយកដបទឹកខ្មៅ ហើយចាក់ពេញថ្នាក់ ហែកសៀវភៅ និងក្រដាស ទម្លាក់រូបភាពពីជញ្ជាំង ផ្តួលធុងសំរាម ឆាបយកកាតាប និងសៀវភៅ ហើយគ្រវែងចោលតាមបង្អួច។ ក្នុងពេលមួយភ្លែតនោះ សិស្សពាក់កណ្តាលថ្នាក់បានក្រាបចុះក្រោមតុ ហើយនេវីលកំពុងជាប់នៅនឹងចង្កៀងដែលព្យួរលើពិតាន។

- ឆាប់ឡើងមក ព័ទ្ធពួកវា ពួកវាគ្រាន់តែជាសត្វចម្លែកប៉ុណ្ណោះ...- ឡក់ហាតបានស្រែក។

គាត់បានមូរដៃអាវឡើង គ្រវីចង្កឹះវេទមន្ត ហើយស្រែកៈ

- *ភេសគីភីតស៊ី ភេសទ័រនូមី!*

វាពិតជាគ្មានឥទ្ធិពលបន្តិចសោះ មួយក្បាលក្នុងចំនោមសត្វចម្លែកទាំងនោះបានចាប់ចង្កឹះវេទមន្តរបស់ឡក់ហាត ហើយគ្រវែងចោលតាមបង្អួចដែរ។ ឡក់ហាតលេបទឹកមាត់ក្អឿក ហើយលោតចូលក្រោមតុរបស់គាត់ ប៉ិះនឹងត្រូវសំប៉ែតដោយនេវីល ដែលបានធ្លាក់មកតាមក្រោយបន្តិច ពេលដែលចង្កៀងដាច់ធ្លាក់មក។

កណ្តឹងបានរោទិ៍ ហើយហ្វូងសិស្សបានស្ទុះចេញយ៉ាងប្រញាប់សំដៅទៅច្រកចេញ។ ស្ថិតក្នុងសភាពស្ងប់ស្ងាត់បន្តិចក្រោយមក ឡក់ហាតងើបឡើង ចាប់ហើរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី ដែលជិតទៅដល់ទ្វារហើយ ហើយនិយាយៈ

- អឺ ខ្ញុំនឹងស្នើឲ្យឯងទាំងបីជាអ្នកចាប់ពួកវាដែលនៅសល់ចូលក្នុងទ្រុងរបស់ពួកវាវិញ។- គាត់បានចេញទៅ ហើយបិទទ្វារយ៉ាងលឿនពីក្រោយគាត់។

- តើពួកឯងអាចជឿគាត់ទេ?- រ៉ុនគំហក នៅពេលសត្វចម្លែកមួយក្បាលដែលនៅសល់ខាំវាឡើងចុកលើត្រចៀក។

- គាត់គ្រាន់តែចង់ផ្ដល់ឲ្យយើងនូវបទពិសោធផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ ពេលកំពុងធ្វើឲ្យសត្វចម្លែកពីរក្បាលទៅណាលែងរួចភ្លាមដោយបាលីបង្កក ហើយរុញពួកវាចូលទៅក្នុងទ្រុងរបស់ពួកវាវិញ។

- ផ្ទាល់រឺ?- ហេរីនិយាយ កំពុងព្យាយាមឈោងចាប់សត្វចម្លែកមួយក្បាលកំពុងហើរចុះឡើងលៀនអណ្ដាតចេញមក។ - ហឺម៉ាយអូនី គាត់មិនបានគិតដល់អ្វីដែលគាត់កំពុងធ្វើនោះទេ។

- ឆ្កួត- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ - ឯងបានអានសៀវភៅគាត់ហើយ...មើលទៅរឿងអស្ចារ្យដែលគាត់បានធ្វើទាំងអស់នោះទៅ...

- គាត់ចេះតែនិយាយថាគាត់បានធ្វើតែប៉ុណ្ណឹង- រ៉ុននិយាយតិចៗ។